GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Dues converses i una conclusió.

Opinió | 07/11/2007 | 10:45

Parlem de la situació a Espanya. I a Catalunya.“Es feo querer ser diferente”

Coincidim que en el conjunt d’Espanya se superposen un gran progrés econòmic i una certa eufòria –potser una mica amenaçats, però de moment operatius– i un desgavell polític, institucional i cívic greu. Em pregunta si crec que, després de les eleccions de març, CiU podrà tornar a tenir un paper equilibrador. I recorda amb nostàlgia el paper positiu que, segons ell, va fer CiU durant molts anys. I recordant-ho s’expressa amb agraïment, perquè creu que Catalunya en general, la Generalitat i, específicament, CiU, varen contribuir molt al progrés polític, econòmic i institucional espanyol.

No és objecte d’aquest editorial entrar a fons en aquest aspecte polític de la conversa, i menys en el tema del paper de CiU. Tot plegat serveix simplement per situar el personatge. I per calibrar el que segueix.

Després de parlar d’Espanya, el meu amic i jo parlem de Catalunya. I en la línia del que han estat alguns articles meus darrerament i alguns editorials expresso la meva crítica contundent contra la intoxicació que s’ha fet per part de tothom –o quasi tothom– a la resta d’Espanya contra Catalunya. Intoxicació amb una versió falsejada de la solidaritat, amb la presentació d’una Catalunya inquisitorial, amb l’atribució a Catalunya de responsabilitats greus que realment corresponen a l’Administració central, amb una presentació sistemàticament negativa de la nostra societat, de foment de l'hostilitat i del rebuig.

I el meu amic em diu que és veritat, però que “aquí molesta lo de la lengua”. I afegeix: “Y es que es feo querer ser diferente, y vosotros queréis ser diferentes”.

La meva resposta fou, naturalment, que simplement volem ser com som i el que som.

Però no hi vaig insistir gaire.

Probablement conscient del mal efecte que em produïa el que deia, el meu amic es va posar a fer l’elogi de Catalunya i de la seva contribució a fer anar endavant Espanya. I un altre cop va dir que convindria molt que CiU –és a dir, aclareixo, el nacionalisme català– tornés a tenir un paper important a Espanya “como en tu época”, va dir. Crec que, en part, per complaure’m i, en part, per convenciment. I això fou tot.

Conclusió. Els agrada Catalunya si deixa de ser catalana. O si ho és folklòricament. És a dir, en versió costumbrista o antropològica, com deia el PSOE quan s’oposava al fet que es veiés TV3. No saben o fan veure que no saben que una Catalunya sense substància pròpia no tindria ni pes ni empenta. Ni per ella ni per ells. I, en tot cas, no la volem perdre. Ni volem perdre la llengua, ni un autogovern autèntic, ni un projecte col•lectiu propi, ni res del que fa que siguem el que som. I que és el component bàsic de la nostra ambició, de la nostra realització col•lectiva i de la nostra capacitat de ser algú a casa mateix, a Espanya i a Europa.

Que ningú no s’enganyi, això és així i en això no podem claudicar. I això lliga amb la segona conversa.

“No baixar del taxi”

Ja dues vegades m’havien explicat anècdotes semblants. Però mai amb noms i cognoms. Aquest cop, sí.

M’ho explica un altre amic meu, empresari important. Home equilibrat. Podríem dir que catalanista no radical. Em diu que puja en un taxi a Madrid i un cop iniciat el trajecte fa una trucada pel mòbil. En català. El taxista atura el taxi i el commina a baixar. De molt mala manera: “No consiento que en mi taxi se hable catalán”. I el meu amic fa el que de cap manera no havia de fer i baixa del taxi.

En una altra anècdota semblant –però de la que no puc donar noms ni cognoms, perquè no conec la persona afectada– la resposta va ser molt més adequada: “Esto es un servicio público. Hablar catalán por el móvil no es ningún delito en España, como no lo sería hablar en francés, y usted tiene la obligación de atenderme. Es más, deme su número de licencia, porque si insiste le denunciaré”.

En el clima d’hostilitat que s’ha creat contra Catalunya passen coses així. I no poc. També en l’àmbit comercial, de clima professional, de relació personal, etc. De tracte corrent. És fruit d’aquella intoxicació anticatalana que s’ha dut a terme durant els darrers anys.

“Què hem de fer?”

Primer que res, no baixar del taxi. És a dir, no claudicar. No deixar de ser el que som.

El que ara és urgent i prioritari és no fer-se el simpàtic, sinó ser consistents. “Deberían ser ustedes más zalameros”, em va dir amb bona intenció un altre amic castellà. Doncs no, no és això. És del tot rebutjable –per incivisme i per imprudència– el to fatxenda que adopten alguns catalans respecte a Espanya. Del tot rebutjable. I molt poc intel•ligent. Però no és l’hora de la zalamería, de l’afalac, sinó de la consistència. Del “no serem moguts”, del no baixar del taxi. Del no acceptar cap maltractament ni cap escamoteig de cap mena, ni cap ofensa. No és l’hora, tampoc, de fer-se el simpàtic. Com dèiem a l’editorial anterior, és l’hora de la consistència. De més consistència. De ser consistents com a país i com a societat. Si ho fem, la resta ja arribarà.

Autor: Jordi Pujol
Jordi Pujol

https://gironanoticies.com/noticia/4308-dues-converses-i-una-conclusio.htm